ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **EURO TAXI HATĚ, s. r. o.,** IČ: 24680109, se sídlem Husinecká 903/10, Žižkov, Praha 3, zastoupená Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, se sídlem Olomouc, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Praha 1, Letenská 15, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. listopadu 2012, č. j. MF-100318/2012/16-1829-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. května 2016, č. j. 9 Af 3/2013 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení případu

[1] Žalobkyně je provozovatelkou taxislužby. Její zaměstnanec D. F. měl dne 10. března 2011 poskytnout vozidlem Mercedes E 220, SPZ: X, přepravu dvěma zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) na trase z Václavského náměstí (Beer Factory) do hotelu Panorama (Milevská 7, Praha 4). Za přepravu v celkové délce pěti kilometrů měl řidič F. požadovat zaplacení ceny ve výši 390 Kč. O uskutečněné jízdě sepsal kontrolní pracovník magistrátu Bc. O. S. kontrolní

protokol, podle něhož došlo k porušení cenových předpisů. Za uvedenou přepravu v délce pěti kilometrů řidič F. účtoval 390 Kč, ačkoliv byl podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění, ve spojení s nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby, v rozhodném znění, oprávněn požadovat částku v maximální výši 200 Kč.

[2] S ohledem na informace uvedené v kontrolním protokolu magistrát zahájil s žalobkyní správní řízení. Po provedeném dokazování magistrát vydal rozhodnutí ze dne 7. října 2011, č. j. MHMP 927372/2011, kterým deklaroval, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, za což jí uložil pokutu ve výši 50.000 Kč. Rozhodnutí magistrátu se žalobkyně bránila odvoláním. Žalovaný odvolání vyhověl, rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož nebyl dostatečně objasněn skutkový stav. Magistrát v dalším řízení doplnil dokazování a v rozhodnutí ze dne 11. září 2012 č. j. 1189091/2012 dospěl ke stejným závěrům jako v předchozím (zrušeném) rozhodnutí. I proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, tentokrát však již neúspěšně. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím její odvolání zamítl a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil s tím, že se magistrátu podařilo zhojit vady, které mu v předchozím zrušujícím rozhodnutí vytkl.

[3] Proti posledně jmenovanému rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji. Verzi žalobkyně, podle níž pan F. v inkriminovanou dobu nevezl zaměstnance magistrátu, nýbrž dva anglicky hovořící pasažéry, a to zdarma v návaznosti na vysoké spropitné, které mu dříve dali, městský soud odmítl. Městský soud považoval za liché také další žalobní námitky týkající se procesních otázek ve správním řízení a především dokazovaní. Závěrem městský soud podotkl, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

II.
Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti označenému rozsudku městského soudu žalobkyně (nyní stěžovatelka) brojila včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že skutkový stav, z něhož městský soud vycházel, nemá oporu v provedeném dokazování. Soud se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány vycházely výlučně z tvrzení cestujících – zaměstnanců magistrátu – a výpovědi kontrolního pracovníka Bc. S. učiněné rok a půl po kontrole samotné. Fakticky vycházela veškerá tvrzení zásadní pro výsledek sporu z oznámení o poskytnuté přepravě cestujících, které bylo vyhotoveno ještě před začátkem správního řízení, a z výpovědi svědka S., který nebyl účasten jízdy a vypovídal po roce a půl, přičemž stěžovatelce je známo, že v jiné věci si tentýž kontrolní pracovník událost nevybavil již po osmi měsících. Ani z kontrolního protokolu ani z oznámení o poskytnuté přepravě nevyplývá, že by pan S. byl přítomen vystoupení figurantů bratří T. z vozidla pana F. V řízení tedy nebyly prokázány následující

aspekty poskytnuté přepravy – vozidlo, čas, identifikace řidiče a otázka, zda byl zapnutý taxametr.

[6] Stěžovatelka znovu přednesla vlastní verzi skutkového děje, kterou uplatňuje od počátku sporu. Řidič F. údajně v daný čas vůbec nevezl zaměstnance magistrátu M. T. a T. T. V daný den vezl z Václavského náměstí k hotelu Panorama dva anglicky hovořící cestující, přičemž se nejednalo o placenou službu. Pan F. totiž vezl oba cestující již v minulosti, kdy mu ponechali vysoké spropitné, a proto je 10. března 2011 svezl zdarma.

[7] Za výše popsané situace, kdy nebyl dostatečně prokázán skutkový stav, pak správní orgány v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu neprovedly výslech řidiče F. ani dvou anglicky hovořících cestujících, které ve skutečnosti vezl. Argumentace městského soudu, podle níž by výslech obou cestujících byl irelevantní, je nepřípustná, neboť předjímá obsah výpovědi a nedůvodně upřednostňuje verzi pracovníků magistrátu.

[8] Ve vztahu ke skutkovému ději stěžovatelka poukázala na stále nevypořádanou otázku, zda řidič F. měl zapnutý taxametr či nikoliv. Stěžovatelka v řízení soustavně tvrdí, že taxametr nebyl zapnutý, neboť řidič zdarma vezl dvě jmenované anglicky mluvící osoby. Skutečnost, že taxametr nebyl zapnutý, má potvrzovat také částečná denní uzávěrka, kterou řidič údajně poskytl na místě kontroloru S. Cestující bratři T. naopak tvrdí, že jeli s panem F. oni, že taxametr byl zapnutý a viděli na něm částku 390 Kč. Bratři T. tedy nemohli jet s panem F., neboť ten taxametr neměl při jízdě zapnutý (viz denní uzávěrka), protože probíhala jízda bezplatně.

[9] Dále stěžovatelka namítla, že byla nesprávně předvolána v případě výslechu Bc. S. Stěžovatelka byla totiž vyrozuměna o „*neveřejném ústním jednání výslechem svědků*“. Podle jejího přesvědčení však bylo na místě, aby ji správní orgán informoval o konkrétním svědkovi, jenž měl být vyslechnut.

[10] Konečně stěžovatelka ve vztahu k uložené sankci upozornila, že se jízdy nezúčastnila a že není schopna ovlivnit jednání řidiče při jízdě, neboť učinila vše, aby případnému deliktu zabránila.

[11] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud věc posoudil správně, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Na základě svědeckých výpovědí bratří T. a kontrolního pracovníka S. bylo bez pochyby prokázáno, že pan F. dne 10. března 2011 poskytl bratrům T. vozidlem taxislužby placenou přepravu z Václavského náměstí k hotelu Panorama, Praha 4. K námitkám stěžovatelky proti provedenému dokazování žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze rozhodnutí o správním deliktu na úseku porušení cenových předpisů označit za nezákonná jen proto, že jsou založena na výpovědi spolupracovníků kontrolního orgánu. Co se týče oznámení o poskytnuté přepravě, žalovaný vysvětlil, že se jedná o objektivní zprávy o okolnostech přepravy zaznamenané cestujícími. Co se týče neprovedení výslechu pana F., žalovaný konstatoval, že správní orgán tuto možnost nevyužil, jelikož ji považoval

za nadbytečnou, protože měl skutkový stav za prokázaný na základě provedených důkazů. Stěžovatelka se mohla zúčastnit dvou ústních jednání a zde uplatnit svá práva, což však sama ze své vůle neučinila. Stav taxametru podle žalovaného není relevantní. V řízení o předmětném správním deliktu je rozhodující částka, kterou řidič účtoval, požadoval a obdržel, přičemž tato skutečnost byla podle žalovaného dostatečně prokázána. Ve vztahu ke stěžovatelčinu tvrzení, že učinila vše, co mohla, aby deliktu zabránila, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které jde v daném případě o objektivní odpovědnost, u níž se nezkoumá zavinění. Ze všech uvedených důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl kasační stížnost stěžovatelky zamítnout jako nedůvodnou.

III.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu § 102 s. ř. s. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka označila § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s . ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Jádrem sporu mezi stranami byl průběh skutkového děje. Podle správních orgánů řidič F., zaměstnanec stěžovatelky, vezl dne 10. března 2011 bratry M. T. a T. T. vozidlem Mercedes E 220, SPZ: X, na trase z Václavského náměstí (Beer Factory) do hotelu Panorama (Milevská 7, Praha 4), přičemž předražil jízdné o 190 Kč, což převyšovalo maximální cenu podle cenové regulace hlavního města Prahy. Podle stěžovatelky v daný den pan F. vezl z Václavského náměstí k hotelu Panorama dva anglicky hovořící cestující, přičemž se nejednalo o placenou službu. Pan F. totiž oba cestující vezl zdarma na oplátku za to, že mu dne 8. března 2011 ponechali vysoké spropitné.

[16] Podle skutkového stavu zjištěného správními orgány, konkrétně podle oznámení o poskytnuté přepravě vyhotoveného dne 10. března 2011, M. T. nastoupil v 21:43 hod. na Václavském náměstí do vozidla taxislužby Mercedes E220 bílé barvy, SPZ X, (provozovatel EURO TAXI HATĚ), které ho společně s bratrem odvezlo k hotelu Panorama, kam dojeli v 21:56 hod. V průběhu jízdy byl zapnutý taxametr, jenž po dojezdu ukazoval částku 390 Kč. Bratři T. částku zaplatili (se spropitným 10 Kč), přičemž jízdní doklad jim řidič nevydal. Komunikace během jízdy probíhala v anglickém jazyce. Obsahově totožné informace vyplývají i z oznámení o poskytnuté přepravě vyhotoveného T. T. Podle kontrolního protokolu vyhotoveného Bc. O. S. dne 10. března 2011 bylo kontrolováno vozidlo Mercedes E220 bíle barvy, SPZ X (provozovatel EURO TAXI HATĚ), jehož řidič poskytl přepravu formou taxislužby M. a T. T. na pětikilometrové trase z Václavského náměstí do hotelu Panorama. Ačkoliv činila maximální cenu za danou službu 200 Kč, řidič vozidla D. F., jízdné předražil o 190 Kč a nevydal stvrzenku za jízdné. Protokol dne 11. března 2011 převzal a za kontrolovanou osobu podepsal P. J., jednatel stěžovatelky, o tři dny později proti němu podal námitky (vyjádření), které měly být dle rozhodnutí magistrátu ze dne 17. března 2011 vyřízeny v rámci správního řízení.

[17] Z protokolu o výslechu svědka M. T. ze dne 27. července 2011 se podává, že při uvedené jízdě byl zapnutý taxametr a že řidič požadoval částku 390 Kč. Tuto částku a spropitné 10 Kč M. T. zaplatil, přičemž stvrzenku mu řidič nevydal. Současně svědek popřel, že by mu byla přeprava s ohledem na dřívější vysoké spropitné poskytnuta zdarma i že by ho pan F. vezl také dne 8. března 2011. Obdobně vypověděl téhož dne vyslechnutý svědek T. T. Z protokolu o výslechu svědka Bc. S. plyne, že 10. března 2011 instruoval figuranty, jimiž byli bratři T., aby nastoupili do bílého mercedesu provozovatele EURO TAXI HATĚ. Zahájení jízdy uvedeným vozidlem mu figuranti oznámili textovou zprávou SMS. Při dojezdu na konec trasy pan S. viděl, jak figuranti z vozidla vystupují, a dal pokyn městské policii, aby vozidlo zastavila, a následně zahájil kontrolu. Řidiče vozidla identifikoval jako zaměstnance EURO TAXI HATĚ D. F. Kolega pana S. v mezidobí nechal v hotelu vypsat figuranty oznámení o poskytnuté přepravě. Pan T. T. podle protokolu o jeho (v pořadí druhé) svědecké výpovědi uvedl, že si na více než rok starou událost již v podrobnostech nepamatuje, a proto odkázal na oznámení o jízdě, kde veškeré informace uvedl.

[18] Nejvyšší správní soud, shodně jako městský soud, dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo – v souladu s § 3 správního řádu – ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, kontrolní protokol i veškeré svědecké výpovědi shodně identifikovaly předmětné vozidlo (Mercedes E220 bíle barvy, SPZ X, provozovatel EURO TAXI HATĚ), trasu i čas přepravy. Vzhledem k tomu, že mezi stranami není sporné, že dané vozidlo v předmětný den řídil pan F., panuje shoda i na osobě řidiče taxislužby. Současně bylo prostřednictvím výše uvedených důkazů prokázáno, že pan F. za poskytnutou přepravu požadoval částku 390 Kč a že mu cestující zaplatili včetně spropitného 400 Kč, což přesahuje maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby.

[19] Nejvyšší správní soud tedy má za to, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správní deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Vycházel přitom zejména ze svých dřívějších judikatorních závěrů, podle kterých „*efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. listopadu 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud totiž v nyní projednávaném případě ve světle kasačních námitek stěžovatelky, jimiž je vázán, ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na výše rekapitulovaných důkazech.

[20] Výše předestřená verze skutkového děje obhajovaná stěžovatelkou je ve vztahu k obviněním, která jí magistrát kladl za vinu, nerelevantní. I pokud by se plně prokázala skutečnost, že v den kontroly pan F. zdarma poskytl odvoz dvěma cizincům, nevyvracelo by to skutkový stav zjištěný dokazováním před magistrátem. Z dokazování provedeného správními orgány je zřejmé, že pan F. poskytl dne 10. března 2011 vozidlem Mercedes E 220, SPZ: X, přepravu bratrům T. na trase z Václavského náměstí (Beer Factory) do hotelu Panorama (Milevská 7, Praha 4). Skutečnost, že téhož dne řidič F. přepravoval zdarma dva anglicky hovořící pány, není s to vyvrátit zjištění správních orgánů, i kdyby se potvrdila její pravdivost. Správní orgány proto nepostupovaly nezákonně, pokud neprovedly výslech dvou cizinců, které pan F. údajně vezl zdarma. Stěžovatelkou tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření byl navrhován důkaz, neměla relevantní souvislost s předmětem řízení, a proto správní orgán správně neakceptoval důkazní návrh stěžovatelky. Svůj postup dostatečným způsobem odůvodnil (viz s. 8 v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného), a nezatížil tak své rozhodnutí vadou opomenutého důkazního návrhu [srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. června 2004 sp. zn. IV. ÚS 570/03 (N 91/33 SbNU 377)].

[21] Co se týče stěžovatelčiny námitky, že správní orgány nevyslechly řidiče F., je v prvé řadě třeba odmítnout jako nepravdivé tvrzení stěžovatelky, že uplatnila výslech pana F. jako důkazní návrh. Ačkoliv stěžovatelka měla ve správním řízení plnou možnost uplatňovat svá procesní práva, dát vyslýchat svědky proti sobě či navrhnout provedení jiných důkazů včetně svědectví řidiče F., neučinila tak. Na ústní jednání konané dne 27. července 2011 se stěžovatelka nedostavila, ačkoliv byla řádně předvolána. Svou absenci stěžovatelka následně vysvětlila dopisem ze dne 8. srpna 2011, avšak důkazy, kterými slibovala doložit omluvitelné důvody své nepřítomnosti na ústním jednání, nikdy nedoložila, a to ani přes výzvu magistrátu ze dne 19. září 2011. V následné fázi správního řízení se konalo další ústní jednání, jehož se však stěžovatelka odmítla zúčastnit s tvrzením, že „*nemůže přinést žádná nová fakta, pokud ovšem celé řízení z nám neznámých důvodů zmanipulovat.*“ (sic!) Stěžovatelka tedy svých práv a procesních nástrojů nevyužila a zvolila ve správním řízení procesní strategii, v jejímž rámci setrvávala na vlastní verzi skutkového děje, podle níž pan F. téhož dne zadarmo vezl dva cizince. Jak bylo vysvětleno výše, tato verze neměla šanci na úspěch, neboť nemohla vyvrátit zjištění učiněná magistrátem. Jelikož stěžovatelka ve svých písemných podáních neuplatnila důkazní návrh výpovědí pana F. a ústních jednání se nezúčastnila, nelze ani v tomto případě hovořit o opomenutém důkazu. Tím se nyní projednávaná věc liší od sporu, který stejní účastníci vedli u Nejvyššího správního soudu v minulosti pod sp. zn. 10 As 39/2015 (viz rozsudek ze dne 13. dubna 2016, č. j. 10 As 39/2015 - 75, viz zejm. body 16, 18-19).

[22] Stěžovatelka se dále snažila zpochybnit skutkový stav zjištěný magistrátem poukazem na otázku zapnutého taxametru. Podle bratří T. byl taxametr ve vozidle pana F. zapnutý a ukazoval částku 390 Kč. Podle tvrzení stěžovatelky (a písemného vyjádření řidiče pana F.) byl naopak taxametr vypnutý, což údajně potvrdila částečná denní uzávěrka z taxametru, na níž předmětná jízda nebyla uvedena. Městský soud se s uvedenou námitkou vypořádal tak, že konstatoval, že pro závěr o porušení cenových předpisů je rozhodné, jakou částku řidič skutečně vybral, nikoliv zda při tom byl zapnutý taxametr či nikoliv. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z § 3 správního řádu skutečně nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V

oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (POTĚŠIL, Lukáš. § 3 [Zásada materiální pravdy]. In: POTĚŠIL, Lukáš et al. *Správní řád*. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 51, viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003 - 44, č. 1038/2007 Sb. NSS). Přestože zapnutý taxametr není znakem skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, je třeba uznat, že v nynějším případě stěžovatelka soustavně a konzistentně tvrdila, že taxametr byl vypnutý, aby *znevěrohodnila* výpověď bratrů T., a zpochybnila tím jejich tvrzení jako celek. Nejvyšší správní soud tak uznává, že tvrzení o zapnutém taxametru potenciálně mohlo zpochybnit zjištění správních orgánů. V tomto případě se tak ovšem nestalo. Stěžovatelčin poukaz na částečnou denní uzávěrku z taxametru, na níž předmětná jízda údajně nebyla uvedena, zůstal toliko v rovině tvrzení. Předložení uzávěrky přímo na místě kontroly, které tvrdí stěžovatelka, nemá oporu v kontrolním protokolu. Podle stěžovatelky má kontrolní protokol obsahovat údaj o nulovém počtu provedených jízd podle uzávěrky z taxametru, což má podporovat její tvrzení. Je však třeba uvést, že kontrolní protokol č. C/20110310/1/Sm, č. j. MHMP 204660/2011, jenž je založen ve správním spise jako dokument pořadového čísla 1, žádný takový údaj neobsahuje. Ačkoliv se na ni opakovaně odvolávala, stěžovatelka denní uzávěrku nepředložila ani později během řízení, ačkoliv k tomu měla nespočet možností. Je jistě pravda, že povinnost zjistit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí stíhá správní orgán. Daný princip na druhou stranu nelze napínat tak doširoka, že by zahrnoval také povinnost správního orgánu vymýšlet za obviněného ze správního deliktu různé varianty obrany. Jestliže magistrát zjistil takový skutkový stav věci, o němž nebylo na místě důvodně pochybovat, dostál své povinnosti zakotvené v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (viz výše). Předložení částečné denní uzávěrky, která by v závislosti na jejím obsahu a dalším posouzení mohla hypoteticky představovat důkaz vyvracející skutková zjištění magistrátu, bylo právem stěžovatelky. Za daných okolností a důkazní situace se však nemohlo jednat o povinnost magistrátu aktivně od stěžovatelky vyžadovat vydání této listiny (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. srpna 2010, č. j. 2 As 60/2010 - 113, zejm. bod 30).

[23] V rámci další kasační námitky stěžovatelka poukazovala na nesprávné předvolání k ústnímu jednání, na němž probíhal výslech Bc. S. Stěžovatelka spatřovala porušení svého práva na spravedlivý proces v tom, že byla vyrozuměna o neveřejném ústním jednání výslechem svědků, nikoliv však o tom, které individuálně určené osoby budou vyslechnuty. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla uvedeným postupem správního orgánu zkrácena na svých právech. V oznámení ze dne 9. července 2012 magistrát stěžovatelce plně v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu oznámil konání ústního jednání a specifikoval datum, místo, čas, věc, o kterou jde, jakož i předmět jednání (výslech svědků), a to s předstihem několika týdnů. Skutečnost, že magistrát v oznámení explicitně neuvedl, že bude vyslechnut Bc. S., nemohla zkrátit stěžovatelku na jejích právech již s ohledem na průběh správního řízení. Jednalo se o fázi řízení po zrušujícím rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a magistrát tudíž plnil pokyny žalovaného co do nezbytnosti doplnit dokazování, přičemž tyto pokyny byly stěžovatelce známé z odvolacího rozhodnutí. S ohledem na okolnosti daného případu připadal v roli svědků v úvahu pouze uzavřený okruh osob. Skutečnost, že byl vyslechnut právě Bc. S. tak pro stěžovatelku nemohla být překvapivá. Současně stěžovatelka dala ještě před ústním jednáním najevo svůj postoj k ústnímu jednání a svou procesní strategii. V přípisu ze dne

24. července 2012 magistrátu sdělila, že se ústního jednání, na němž bude probíhat výslech svědků, nezúčastní, neboť nemůže přinést nová fakta, a navrhla, aby magistrát řízení zastavil s ohledem na časový odstup od předmětné přepravy. Vzhledem k těmto okolnostem nemohl Nejvyšší správní soud stěžovatelčině námitce porušení práva na spravedlivý proces přisvědčit.

[24] Konečně stěžovatelka namítla, že nebyla schopna ovlivnit jednání řidiče při jízdě s cestujícími a že učinila vše, aby případnému deliktu zabránila. Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je objektivní povahy, tedy že se u právnické osoby nezkoumá zavinění, což je v souladu s nezbytností chránit veřejný zájem na nepředražování služeb, který je na úseku taxislužby zvlášť rizikový (v širších souvislostech viz usnesení Ústavního soudu ze dne 31. října 2006 sp. zn. III. ÚS 692/06). Na druhou stranu se však nejedná o odpovědnost absolutní, zákon o cenách v § 17 odst. 1 obsahuje liberační důvod, jehož aplikace se stěžovatelka domáhá. Podle uvedeného ustanovení zákona o cenách platí, že „*právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Za veškeré úsilí ve smyslu daného liberačního důvodu je třeba považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k tomu, aby zabránily porušování či neplnění právních povinností za běžných okolností (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321). Již ze samotné dikce § 17 odst. 1 zákona o cenách je zřejmé, že břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění liberačního důvodu leží na obviněné právnické osobě. V nyní projednávaném případě stěžovatelka toto břemeno neunesla. Stěžovatelka vůbec nezmínila preventivní opatření, která by zavedla za účelem předcházení deliktů na úseku předraženého jízdného. Stěžovatelka pouze odkázala na to, že řidič taxislužby má zkoušku z předpisů, které je povinen dodržovat, a že je vázán § 301 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož musí zaměstnanec při výkonu pracovní činnosti dodržovat právní předpisy vztahující se k vykonávané práci, tedy i zákon o cenách. Obecné odkazy na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců však nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách ani za zavedení dostatečných preventivních opatření ze strany stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že na jiná opatření stěžovatelka nepoukázala, nepřichází aplikace liberačního důvodu uvedeného v § 17 odst. 1 zákona o cenách v úvahu.

IV.
Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti jeho rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve

věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu